

съ омекналъ грахъ. Отворилъ слѣдъ туй кутията и помолилъ да му дадатъ една игла. Забилъ иглата на масата и почналъ да хвърля отдалечъ граховитѣ зърна къмъ иглата. За чудо всички хвърлени зрънца се забивали на иглата. Нито едно не падало настрана.

Царьтъ, като гледалъ това, казалъ му: „Приятелю, вие, както се види, трѣба много трудъ и врѣме да сте употребили, за това искусство. Азъ ще ви наградя, както прилича за труда.

Слѣдъ туй, безъ да забѣлѣжи фокусникътъ, царьтъ пришепналъ нѣщо на единъ отъ слугитѣ си. Слугата излѣзалъ и наскоро се завърналъ съ единъ пѣленъ човалъ. Фокусникътъ много се зарадвалъ, защото вѣрвалъ, че въ човала ще има много злато.

По заповѣдъ на царя, човала билъ отворенъ. Вжтрѣ не се виждало друго освѣнъ грахъ. Царьтъ се обърналъ къмъ фокусника съ тѣзи думи: „Приятелю, вашето искусство не принася никому полза, заради това азъ ви възнаграждавамъ тѣй лошо. Вземете този човалъ съ грахъ да си набавитѣ изгубенитѣ зърна. Доволни ли сте?“ Фокусникътъ нищо не отговорилъ и излѣзалъ навънъ безъ да вземе нѣщо.

